

Abstrakt

Tato diplomová práce zkoumá účast českých regionálních aktérů v nadnárodním a meziregionálním odvětví programu INTERREG v období 2007–2013, a to z pohledu teorie organizačního učení. Zaměřuje se na procesy učení na individuální úrovni, na úrovni projektové skupiny a na úrovni partnerské organizace, v menší míře též na šíření znalostí a vědomostí mezi další aktéry na místní i evropské úrovni, kteří nebyli členy projektové skupiny. Cílem práce je zjistit, jestli dochází k procesům učení na všech těchto úrovních a také které překážky procesy učení komplikují. Metodou výzkumu je dotazníkové šetření a semistrukturované rozhovory. Práce dochází k závěru, že během spolupráce na projektu dochází k individuálnímu i skupinovému učení, přičemž nejčastější překážkou jsou potíže pramenící z nejednotného prostředí partnerů (rozdílné politické, institucionální či právní prostředí, nejednotné administrativní prostředí). K organizačnímu učení dochází do určité míry také, avšak s většími potížemi než na předchozích úrovních. Problémem je především ukládání tzv. nevýslovných znalostí. Výzkum dále naznačuje, že k efektivnímu šíření znalostí mezi lokální aktéry, kteří nebyli členy projektové skupiny, dochází. Relevance zastřešujících výstupů pro aktéry v EU se však zdá být spíše nízká.